

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Tàpies, 2. 08001

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera.
Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castelló i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

EL LLIBRE DE MARIA
VILANOVA ÉS UN PLAER
INTEL·LECTUAL

J.M. Solé i
Sabaté

Catedràtic d'història
contemporània a la UAB

LA COLUMNA

'London is London'

Ara, el PP i acòlits de la dreta extrema s'han tret la careta. Són, de fet, vergonyosos successors del pensament més obtús, tancat i cec del franquisme sociològic, massa sovint amb un silenci còmplice del PSOE.

EL MÓN GIRA I GIRA, però ells no s'assabenten del món global o de conceptes tan evidents com ara la llibertat d'avortar davant un embaràs no desitjat, la igualtat de les cultures, el rebuig al genocidi cultural –via Lapao o l'esperpent de l'origen prehistòric del valencià sota els efectes d'un al·lucinogen que és l'odi contra els catalans–, el dret a decidir o el simple triomf de la raó i el sentit comú més elemental. Per això, aquesta excel·lent novel·la *London is London* (Temenos Edicions), de Maria Vilanova, fa reflexionar fins on havia arribat l'embrutiment moral d'una societat després de gairebé quaranta anys de dictadura. A la capital anglesa, la protagonista, coneguda de l'autora, troba als anys setanta aire fresc, l'horitzó vital que suposa una ciutat plena de vida i de color on els moviments socials, les llibertats democràtiques, la cultura i la contracultura dibuixen un panorama engrescador, on tothom pot fer-se un lloc.

LA BET, UNA JOVE barcelonina, ve d'una ciutat grisa, fosca i oprimida sota el franquisme, on els moviments clandestins, la cultura silenciada i els que pateixen la manca de respecte pels drets humans sobreviuen amb una única esperança: la

mort del dictador. A la capital londinenca, descobreix una nova manera d'encarar la vida –lluny del constrenyiment de casa seva– que la fa madurar en tots els aspectes: personal, social, cultural i polític. A poc a poc, va creixent i va modelant la seva personalitat, tot prenent consciència del que significa viure en llibertat per prendre les pròpies decisions i assumir-ne les conseqüències.

L'AUTORA A *Un agost a Rwanda* (1999), diari d'un viatge amb ànim de solidaritat, ja destapava estranyes situacions lluny de l'edulcorat bonisme habitual en parlar d'aquests fets. O encara, a *La mort, una lliçó de vida* (2005), experiència personal d'un procés de dol, mostrava com de complexa és la reacció dels familiars davant el tràngol inesperat d'una mort múltiple.

ENS CALEN OBRES de creació diferents, com aquesta de Maria Vilanova. Ens hem de felicitar de la gosadia d'editorials que opten per novel·les ben escrites, lúcides i que, com un bisturí, paraula a paraula, ratlla a ratlla, descarnen una societat amb tot el seu cantó fosc, com era el franquisme, com és ara l'Espanya oficial d'avui. Per poder

No amaga les punxes que hagueren de viure els seus protagonistes

aportar vida i alegria, sembrar i recollir, educar i empènyer a la millora personal de les persones i de la societat, hem de saber què significa el triomf dels mediocres. En què el sexe era tabú, en què avortar era un drama que molta gent va viure amb el dolor intern més profund, en què la política estava en mans d'uns éssers ignorants i violents que des del monopoli de tot malmetien vides i esperances.

SOVINT LA LITERATURA explica més de la vida propera i individual dels fets passats que la pròpia història i en aquesta obra n'hi ha un gavadal. Jo vaig conèixer noies, amigues i companyes, que van viure processos semblants; per a algunes d'elles ha estat una malaltia inguarible que els ha amargat la vida. Fos per haver avortat, fos per no haver-ho fet, fos per un descobriment de la sexualitat sense cap mena d'educació, preparació o respecte propi o aliè. La seva vida ha estat abans i després d'una sexualitat mal viscuda i les seves conseqüències. Per no parlar del tema de fons, el que massa sovint donem per superat: generacions perdudes que educades sota el franquisme han estat botí ideològic dels qui s'aprofiten d'ells, dels seus valors, de les seves pors, de la mediocritat gris d'una existència que començà amb el triomf dels militars colpistes deslleials. Feixistes.

AQUEST LLIBRE ÉS UN PLAER intel·lectual que no amaga les punxes que hagueren de viure els seus protagonistes.

Que puntual!

Ramon Solsona

Escriptor

Procuro lliurar els articles amb una regularitat puntual, miro de no exhaurir els terminis de cap treball i, per poc que pugui, intento escurçar-los. Segurament és una reacció biològica, una resposta automàtica, instintiva a aquesta tendència tan nostra de deixar-ho tot per a l'últim moment. Deu ser que em faig gran. Procuro també arribar a l'hora a tot arreu, sobretot quan es tracta de xerrades o col·loquis amb persones a qui no conec de res però que tenen el meu nom anotat a l'agenda, que s'han organitzat el dia per no perdre's aquest acte, que s'han desplaçat expressament i potser han hagut de fer un muntatge familiar per poder

L'elogi de la puntualitat i la diligència està mal vist

venir... Per respecte i bona educació, he de ser puntual. I, si per algun atzar arribo uns minuts tard, em cau la cara de vergonya.

Havent dit tot això, entendran l'estupor que em causa sentir l'expressió que titula aquest article. Quan arribo cinc minuts abans de començar i em diuen "Que puntual!", no sé com prendre-m'ho. És com si et tractessin d'il·lús, com si l'hora que figura als programes fos aproximada, una simple referència per començar al cap d'un quart o de mitja hora. Alguna vegada que he lliurat un encàrrec bastant abans del termini previst, he percebut una perplexitat general: però si encara tenies dos mesos de coll! Perquè en alguns sectors, ser puntual és un mal lleig. L'elogi de la puntualitat i la diligència està mal vist, sembla obsolet o de societats encarcerades.

Avui toca dir que ens podem homologar amb qualsevol altre país europeu, que som cosmopolites, emprenedors i creatius. Quedaria bé que jo, que sóc del ram de la creació, digués que la puntualitat és un formalisme aberrant propi del *business* i de societats que funcionen fredes com rellotges suïssos, sense marge per a la improvisació i l'alegria de viure. D'acord, que cadascú pensi com vulgui, però si un dia quedem citats per parlar-ne, sisplau, sigueu puntuals.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan Antoni Poch

